

Európa a büfében

Ellenzéki megítélés szerint nem sok szakmaiság volt a Fővárosi Közgyűlés június 29-ei munkájában, mivel a testületben egyre nagyobb teret kapnak az értelmetlen politikai összecsapások, amelyeket szinte minden esetben a Szabad Demokraták Szövetsége provokál. A tényleges szakmai vitát pedig képviselőinek szabadossága, fegyelmetlensége akadályozza leginkább.

Jó példa volt erre a júniusi közgyűlésen Székely Gábornak, a tulajdonosi bizottság SZDSZ-es elnökének magatartása. Székely ugyanis nem volt a helyén, amikor a közgyűlés elé került az FKF Rt. kábelek behúzására alkalmas csőrendszerének – az Elmű-ügy kapcsán elhíresült hálózatról van szó – hasznosításáról benyújtott előterjesztés. A kérdésben alapvetően konszenzus volt a pártok között, és egy képviselő távolmaradása önmagában nem lett volna baj, ám a hiányzó SZDSZ-es politikus terjesztette elő a napirendi pontot. Így távollétében el sem lehetett kezdeni a kérdés tárgyalását. Székely Gábor kedvéért át kellett rendezni a közgyűlés által már elfogadott napirendet, megvárva a tulajdonosi bizottság elnökének órákkal későbbi visszaérkezését.

Az SZDSZ reggel benyújtott javaslatára került a közgyűlés elé az a napirendi pont, amely – ellenzéki értékelés szerint – az indulatok felkorbácsolásán túl nem volt jó semmire, és elvonta a képviselők figyelmét az érdemi munkától. Az „Új hang” a Fővárosi Közgyűléshez című előterjesztésben azt kifogásolta Böhm András, a szabad demokraták frakcióvezetője, hogy Schuster Lóránt MIÉP-es képviselő nem az ultraliberalizmus értékrendjének megfelelően tartja meg felszólalásait. Böhm András a közgyűléshez méltatlanul alacsony színvonalúnak, sértőnek, rasszistának és antiszemitának nevezte a MIÉP képviselőjének közgyűlési beszédeit. Különösen azt az elmúlt hónapban elhangzott megjegyzést sérelmezte, amelyben Schuster Lóránt rótnak, weissnek és grűnnek nevezte az SZDSZ-es embléma madarait. Ennek alapján az SZDSZ frakcióvezetője kérte az általa rasszistának, irredentának és alpárinak minősített hangvétel közgyűlés általi elítélését, a MIÉP felszólítását arra, hogy Schuster Lórántot hívja vissza a kulturális bizottságból.

Az előterjesztést követő vita során a radikális ellenzék fővárosi képviselői rámutattak arra, hogy az SZDSZ azt akarja számon kérni a MIÉP-en, amit a saját magára nézve a legcsekélyebb mértékben sem tart kötelezőnek. Lukács József, a MIÉP frakcióvezetője meg is állapította, hogy a hangvétel eldurvulását nem a MIÉP kezdeményezte, az SZDSZ gorombán és kirekesztő módon fogadta a MIÉP-et. A különféle tisztségek elosztása pedig nem a választási eredmény arányában történt, az ellenzék-től elvonták a város gazdálkodásába való betekintését, és a MIÉP már csak ezért sem vállalhatja fel a bólogatójános szerepkörét.

Lukács Józsefet Marsi Péter Pál, a MIÉP frakcióvezető-helyettese követte – akinek felszólalását teljes terjedelemben közöljük lapunk 7. oldalán –, majd Bánovics Tamás (MIÉP) kért szót. Felszólalásában Kis Jánostól Tamás Gáspár Miklósig idézett SZDSZ-es közéleti személyiségek intoleráns, kirekesztő és obszcén megszólalásai-ból a MIÉP-es képviselő, bebizonyítva, hogy a kirekesztés és a gyűlölködés a szabad demokrata gondolkodásmód meghatározó eleme. Felszólalásának végén Bánovics Tamás megkérte SZDSZ-es képviselőtársait, hogy a nem létező rasszizmus és antiszemizmus elleni harc közben ügyeljenek arra, nehogy a Dunába lőjék magukat.

Zsinka László (MIÉP), aki a közelmúltban egy fővárosi delegációval Berlinben járt, és Führer úrral, az ottani közgyűlés vezetőjével is tárgyalt, felszólalásában

összehasonlította a berlini és a budapesti városvezetés gyakorlatát. Ennek alapján megállapította, hogy Demszkyék módszerei ellentétesek az európai normákkal. Nyugat-Európában például magától értetődő, hogy egy választott testületben képviselőt szerző párt a testület valamennyi bizottságába delegált tagokat és teljes tekintése van a gazdálkodás valamennyi területére. Budapesten viszont öt olyan bizottság van, ahol a MIÉP-nek nincs képviselője, a felügyelőbizottságokból és az igazgatótanácsokból pedig szinte teljesen kirekesztették az ellenzéket. Ez a Demszkyék által alkalmazott gyakorlat a demokratikus országokban teljességgel elképzelhetetlen. Zsinka László idézte Martin Walser német író is, aki kifejtette: elég volt Auschwitz eszközzé tételéből, majd megállapította, hogy a koalíció képviselői számára idegenek a demokratikus mód-

deni a helyzettel, és azt a megjegyzést tette, hogy a mai nap után mindenki tudja, miről is van szó. Böhm zárszavát követte a szavazás, amelynek eredménye a szociálliberalis túlsúly ismeretében nem lehetett kétséges.

Ebéd után az interpellációk következtek, ahol az volt az érdekesség, hogy egy XVI. kerületi csatornaépítéssel kapcsolatban a közgyűlés nem fogadta el Demszky Gábor Zsinka Lászlónak adott válaszát. A napirendi pontok tárgyalásának folytatása közben részben kiürült az ülésterem, és a képviselők többsége – a sportot ugyancsak kedvelő MIÉP-esek kivételével – átvonult a büfébe, hogy megtekintse az EB-elődöntő mérkőzését Olaszország és Hollandia között. Így viszonylag csekély érdeklődés mellett zajlott le a vita az Árpád híd pesti hídfőjénél tervezett felhőkarcolókról, ám abban egységes volt a felszólalók vélemé-

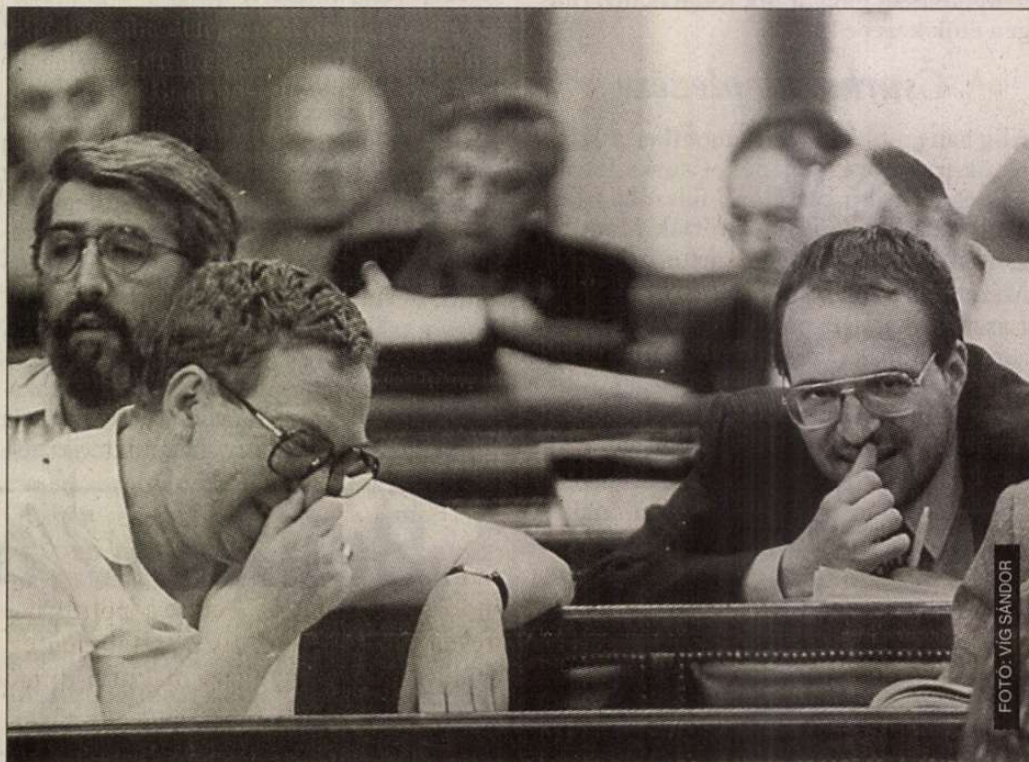
nye, hogy a városkép védelmének érdekében nem lenne szerencsés megadni az építkezésekhez való fővárosi hozzájárulást.

A meccs alatt jelentősebb vita csupán a vízművek kérdésében volt az ülésteremben lézengő képviselők között. A radikális ellenzék és a Fidesz felszólalói egyaránt megállapították, hogy a privatizáció elhibázott volt, a menedzsmentdíj kifizetése nem igazolható gazdasági érvekkel, és Atkari János (SZDSZ) főpolgármester-helyettes tárgyalásai semmit nem oldottak meg. A milliárdos nagyságrendű menedzsmentdíj által okozott problémák évről évre a közgyűlés elé fognak kerülni, a külföldi tulajdonos igényeit továbbra is a főváros polgárai fogják megfizetni.

Józan döntés született ugyanakkor a Főszinform-ügyben, és az előterjesztéssel ellentétben a képviselők nem szavazták meg a fővárosi tulajdonú informatikai cég felszámolását. Ez ugyanis azt eredményezhette volna, hogy egy újabb, alapvető fontosságú területen kerül függő helyzetbe külső cégektől a budapesti önkormányzat.

Miután véget ért a labdarúgó-mérkőzés, ismét megtelt az ülésterem, és az utcanév-változtatások kérdésében már teljes erővel léphetett fel a koalíció az ellenzéki javaslatok ellen. A vitában megtudhattuk, hogy Ráday Mihály (SZDSZ) kedveli Frankel Leót, a párizsi kommun egykori miniszterét, aki szerinte mind a mai napig az egyetlen magyar, aki miniszter lett egy másik ország kormányában. Zsinka László fel is hívta az SZDSZ-es városatya figyelmét, hogy magyar miniszterek napjainkban is dolgoznak más országok kormányaiban. A szavazás során egyértelműen érvényesültek a koalíciós elképzelések, csakis azok az utcanév-változtatások mentek át, amelyek élvezték a baloldal jóváhagyását. A Világifjúsági park és a Frankel Leó utca elnevezése megmaradt, de nem lesz Mansfeld Péter utca, Mindszenty park és Szent László híd.

Varga Imre

SZDSZ-esek a közgyűlésben. A MIÉP nem felel meg elvárásaiknak

szerek és megoldások, ezért ők a legjelentősebb akadályai Magyarország európai csatlakozásának.

Az SZDSZ által megvádolt Schuster Lóránt egy SZDSZ-es elkötelezettségű költőt és kőzírt idézte kezdte felszólalását. Felolvasott Eörsi István május 19-én megjelent írásából, amelyet a Soros György által támogatott Élet és Irodalom közölt. Ebben Eörsi a következő megállapítást tette: „Semmi közünk a zsidógyűlölethez, mit ránk ken pár fészkebe piszkító, kozmopolita firkász, sanda, tetves és hazaáruló zsidó.” Schuster Lóránt a hazugsággepezet működésének bemutatásával folytatta felszólalását. Utalt arra, hogy a Pannon rádióval kapcsolatban Budapesten felröpített álhír az SZDSZ ellenőrzése alatt álló tömegtájékoztató jóvoltából mint valós tény jelent meg a nemzetközi sajtóban. Beszédének végén a MIÉP képviselője leszögezte: – Az önök pirosa nekem vörös, az önök zöldje kék. Nem önök fogják nekem megmondani, hogy mit gondoljak.

A szociálliberalis koalíció felszólalói Danielisz Bélától (MSZP), Matlák Gáboron (SZDSZ) át Gyuriczáné Németh Erzsébetig, az MSZP frakcióvezetőjéig a már évtizedek óta jól ismert szélsőbaloldali érvrendszert használták, azt a kommunista álláspontot képviselték, amely a fasizmussal azonosít minden demokratikus megnyilvánulást. Dancsecs György, a MIÉP képviselője fel is tette a kérdést, hogy miért csak egy vélemény lehet az országban, ami a baloldal számára elfogadható.

Zárszavában az előterjesztő Böhm András sajnálkozását fejezte ki, hogy a MIÉP ezúttal sem felelt meg az SZDSZ elvárásainak. Kifejtette azt a feltételezését, hogy a MIÉP zavarba jött, nem tudott mit kez-

Heti sajtótájékoztató

A gázágazat visszavásárlásáról

A magyar kormány nemrégiben bejelentette, hogy a Mol Rt.-től szeretné visszavásárolni a gázágazatot. Csurka István, a Magyar Igazság és Élet Pártjának elnök-frakcióvezetője a június 28-án tartott heti sajtótájékoztatón ezzel kapcsolatban előljáróban kijelentette: ha sor kerül a visszavásárlásra, akkor a hazai privatizáció történetében új és döntő korszak veszi kezdetét. A pártelnök szerint a mostani történetekből az is kiderült, hogy a kormány és a Mol Rt. másodlagos szembenállásán túl valójában a nehéz anyagi helyzetbe került magyar társadalom szegényebb rétegei vannak konfliktusban a nagy olajipari céggel. Csurka hangsúlyozta, hogy a nagy közszolgáltatók közül a gáz-, villany- és a gyógyszerágazat most szinte egy időben került ellentétbe a hazai társadalom széles rétegeivel. – A magyar gáz- és villamosenergia-szolgáltatás évtizedeken keresztül azért lehetett viszonylag olcsó, mert a rendszer kiépítéséhez és az alacsony árak fenntartásához az egész társadalom hozzájárult anélkül, hogy tevékenyen részt vett volna a szolgáltatásban és a működtetésben. Amikor ezeket a rendszereket kiépítették, akkor senki nem kapta meg a munkája után járó valós ellenértéket, s ez lehetővé tette azt, hogy a gázt, a villanyt, a gyógyszert és bizonyos mértékig a benzint is olyan áron adhatták el, amely még a termelési költségeket sem fedezte – mondta Csurka, majd hozzátette: – Mindez nem jelenti azt, hogy az állam valamit is ado-

mányozott volna, mert amit az egyik kezével elvett, azt a másikkal valamiképpen visszaadta.

A MIÉP elnöke ezután kijelentette, hogy ennek a módszernek az eredményeként mindenki tulajdonosává vált ezeknek a szolgáltatórendszereknek azáltal, hogy kisebb volt a jövedelme vagy korábban elvették a földjét és a kiskereskedését. Ennek árán lehetett fenntartani azt az államkapitalizmust, amelyben bizonyos szolgáltatások aránylag olcsók voltak.

– S így aztán, amikor megtörtént a privatizáció, az állam nem valódi tulajdonosként árusította ki ezeket a szolgáltatóágazatokat – mondta a politikus, majd támogatásáról biztosította a gázárak mérséklését és a gyógyszerárak befagyasztását szorgalmazó kormányzati politikát. – Ezeket a kormányzati intézkedéseket mi nagyon is helyesljük, márcsak azért is, mert nem került volna rájuk sor a MIÉP szókimondása és leleplezése nélkül. A visszavásárlási akció a kormány próbatételének számít, mert ha most meghátrál, akkor megbukik. A szeptemberben ismét összeülő Országgyűlésnek pedig új törvények meghozatalával és a piac erőteljes szabályozásával kell kézben tartania ezeket a nagy közszolgáltatási ágazatokat, s amit csak lehet, azt vissza kell szerezni, mert a Mol Rt. és a többi, szintén nemzetközi tulajdonban levő cég csak a profitot hajszolja – mondta Csurka István.

(hering)